

Π Ρ Ο Σ Κ Λ Η Σ Η

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ **ΓΙΩΡΓΟΣ Π. ΜΟΥΓΙΟΣ**

ΣΑΣ ΠΡΟΣΚΑΛΕΙ

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ 1 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

ΚΑΙ ΩΡΑ 7 Μ.Μ.

ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

“ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ”

ΟΠΟΥ ΘΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑΣΘΕΙ ΑΝΑΔΡΟΜΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ ΕΡΓΩΝ ΤΟΥ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΑΙΘΟΥΣΑΣ: ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΡΥΤΣΗ
ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΕΚΘΕΣΗΣ: 1/12 - 15/12/80

Δέν έχει, ασφαλώς, σκοπό τούτο τὸ σύντομο σημείωμα νὰ ἀξιολογήσει τὸ ἤδη καταξιωμένο ἔργο. Καί δέν θὰ κρίνουμε ἄλλωστε σήμερα στὰ 1980 ἐμεῖς, μιά ζωγραφική πορεία πού πλησιάζει μισὸν αἰῶνα καλλιτεχνικῆς διείσδυσης καὶ αἰσθητικῆς ἀποδοτικότητος. Μὰ κι ἂν ἀκόμα ἐπιχειρούσαμε κάποια διεξοδική ἀνάλυση δέν θὰ μπορούσαμε νὰ ἐκφράσουμε τίποτε περισσότερο ἀπ' ὅτι ἐκφράσανε πολὺ παλαιότερα ἐπιφανεῖς ξένοι καὶ Ἕλληνες εἰδικοί γι αὐτὸ τὸ ἐξαιρετικὸ φαινόμενο τῆς ζωγραφικῆς διαπλάτυνσης πού παρουσιάζεται στὴ μεταπολεμικὴ Ἑλλάδα ἀπὸ τὸν ΠΩΡΓΟ ΜΟΥΓΙΟΥ.

Νοιώθω ὅμως τὴν ἐπιθυμία μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτῆς τῆς ἐκθεσης νὰ σημειώσω τὴν ἔκταση καὶ τὴ συνέπεια τῆς ζωγραφικῆς πού ἐπιπλεῖ ἀπὸ πνευματικὴν ἀσκήση δηλαδὴ συνειδητοποιημένα, πέρασε ἕνα δρόμο αἰσθητικῶν μεταμορφώσεων ἔτσι ὥστε σήμερα νὰ διαπιστώνουμε πὼς ἡ ζωγραφικὴ αὐτὴ δίχως νὰ ξεφύγει ἔστω κι ἐλάχιστα ἀπὸ τὴν κλασσικὴ αἰσθητικὴ δεοντολογία στάθηκε γερὰ στὸ χῶρο τῶν μοντέρνων ρυθμῶν. Κι ἔχουμε ἀποκτήσει μὲ τὴν εἰκαστικὴ δημιουργία τοῦ ΜΟΥΓΙΟΥ ἕνα μοντέλο πού ἐνῶ στὴ βάση του ἔχει τὴ δύναμη τῶν κληρονομη-

μένων αἰσθητικῶν ἀρχῶν πετυχαίνει νὰ παλμογραφεῖ τὴν ἐποχὴ του καὶ νὰ δραματίζεται τὸ ἐπερχόμενο μέλλον.

Ὅταν προηγούμενα μίλησα γιὰ ζωγραφικὴ διαπλάτυνση, τούτο ἀκριβῶς τὸ διαχρονικὸ μοντέλο εἶχα στὴ σκέψη μου. Καὶ θυμήθηκα θλιπνῶς τὴς αἰσθητικῆς διαδοχῆς στὸ ἔργο τοῦ ΜΟΥΓΙΟΥ, τὴ βαθύτατη φράση τοῦ Ζάν Πώλ Σάρτρ πὼς «ἡ εἰκόνα μεταμορφώνεται κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμα τῆς συνείδησης». Ἐχουμε, λοιπόν, ἐδῶ ἕνα ἔργο πού μεταμορφώνεται συνέχεια στὰ μέτρα μιάς συνειδητῆς λειτουργίας ἐκφρασμένης μὲ τὴ λεγόμενη εἰκαστικὴ τεχνικὴ.

Αὐτὴ ἡ τεχνικὴ — βιωματικὴ ὑπόθεση γιὰ τὸ ζωγράφο — ἀποτελεῖ τὸ «κλειδί» τῆς τέχνης πού δέν ὑπακούει σὲ στατικούς τύπους ἀλλὰ στὸ νόμο τῆς συνειδητῆς μεταμόρφωσης. Μιά τέτοια τέχνη δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι, πάντοτε ζωντανὴ καὶ ἐξάγρυπνη.

Ὅκτώβριος 1980

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΑΝΔΡΕΟΥ